

derstøtte det der hysteri, som jeg synes der har været.

Ifølge Aktuelt den 28. september 2000 blev der i 1998 anmeldt 16 sager mod pædagogisk personale, mens der i år 2000 blev anmeldt én, som i øvrigt blev frafaldet. Den store forskel giver måske et indtryk af, at meget af det her er påvirket af, hvad der skrives i pressen.

Det er ikke det samme som at sige, at der ikke er et problem; der er bestemt et problem. Men det er vigtigt, at vi gør opmærksom på, at det problem altså skal løses ved, at alle mennesker er med til at tage et ansvar i forhold til deres børns hverdag, og det er ikke noget, der kan løses ved lovgivning alene.

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg takker for de mange kommentarer.

Det er jo et alvorligt emne. Baggrunden for beslutningsforslaget er jo bl.a., at speciallæge Karin Helweg-Larsen fra Statens Institut for Folkesundhed fremlagde en undersøgelse, der bekræfter de mange bange anelser, vi alle sammen har: at skyggetallet, at det reelle tal for seksuelle overgreb overstiger politiets anmeldelsestal. Vi kan konstatere, at vi har at gøre med et stort problem, både ude i foreningslivet og ude i andre dele af samfundet.

Vi taler altså her om børn og unge, som bliver udsat for det værste af det værste: overgreb fra voksne mennesker, som mærker dem og ødelægger dem for resten af deres liv. Der må det være sådan, at man gør alt, hvad man overhovedet kan, for at undgå det.

Derfor går det her beslutningsforslag jo i al sin enkelthed ud på at mindske antallet af pædofile, der søger optagelse i det frivillige børne- og ungdomsarbejde.

Det betyder så, at foreningerne med det her forslag kan bede Det Centrale Kriminalregister om oplysninger om den enkelte person for at høre, om han eller hun har begået seksualforbrydelser mod børn. Og det er det eneste, man får svar på.

De opbygger ikke noget nyt register, ikke nogen ny organisation, ikke noget nyt bureaukrati, men det er altså et spørgsmål, om man kan få et ja eller nej til, om han eller hun har begået forbrydelser mod børn, og det giver jo idrætsforeningen i Holbæk eller Horsens en mulighed for i hvert fald i den første sluse at undgå, at dømt pædofile kommer ind i foreningerne.

Når man så også skal beskæftige sig med alle de mange andre ting, som de fleste af ordførerne

var inde på, så handler det her forslag jo – og det skal ikke virke som en sovepude – også om, at man tager diskussionen op forældrene imellem. Det handler om, at man i foreningerne får lavet en politik på området. Det handler om, at man ikke gør børn ængstelige, men at man fortæller dem om risiciene på det her område. Men den første sluse er der i hvert fald.

Jeg er meget enig i meget af det, som justitsministeren sagde heroppefra. Det er vigtigt, at vi gør vores yderste for at beskytte børn og unge, og jeg er da også glad for, at udkastet til en ny bekendtgørelse kommer frem, få dage før vi har forslaget her.

Det er sådan set ligegyldigt, hvem der er oplysningsmanden til det, så at sige. Det vigtigste er jo resultatet. Det vigtigste er, at resultatet, som koblingen mellem det her forslag og bekendtgørelsen i sidste ende medfører, er, at foreningerne nu får et redskab, et værktøj til at sørge for, at de, som er dømt for seksuelle overgreb mod børn, ikke får adgang til foreningerne.

Og derfor synes jeg, at man er lidt for teoretisk fra fru Sandy Brincks side og fra fru Anne Baastrups og fra hr. Søren Søndergaards side, når man diskuterer konsekvenserne af det her beslutningsforslag, for sagen er jo den, at teorien og ideerne kan gøre, at man kan flyve så højt op i luften, at man ikke når jorden. Hvis det her bare betyder, at én eneste dømt for pædofili, for overgreb mod børn, ikke kommer ind i foreningerne, så er meget nået.

Jeg har fået et utal af henvendelser i løbet af den sidste måneds tid fra voksne mennesker, som har været udsat for overgreb, mens de var børn, også i foreningslivet. Så sent som i dag har jeg fået brev fra en 53-årig kvinde, som blev misbrugt, da hun var 5 år. Det er mennesker, som er misbrugt og ødelagt for resten af deres liv. Fuldstændig ødelagt, og hvis man blot kan undgå, at én eneste bliver misbrugt og ødelagt, jamen så er man jo nået langt. Så skal man passe på, at man ikke har alt for mange ideer og teorier, for her handler det altså om børn og unge.

Men jeg er altså som sagt glad for justitsministerens opbakning til ideerne, til konsekvenserne af forslaget, og jeg er også fuldt ud tilfreds med de skitser, han har bekendtgjort omkring bekendtgørelsen.

Til fru Birthe Rønn Hornbech vil jeg sige tak for de pæne, flotte ord, som jeg selvfølgelig er enig i.

Til fru Anne Baastrup: Jamen jeg er fuldstændig enig i, at det ikke skal være nogen sovepude.